

Balans

(April 2013)

Als ik het hoekje om ga, sta ik oog in oog met die gitzwarte poster met daarop de tekst *'Wijsheid? Laat ik het versobering noemen. Het achterwege laten van overbodigheden'*. Het staat op de toegangsdeur naar de persruimte, daar waar schrijven synoniem staat voor schrappen en schrappen alvorens het in HANZEMAGwel of niet op internet verschijnt.

Het is die indringende tekst waar ik me door laat raken. Het roept een irritant stemmetje in me wakker die me in dubio splitst alleen. Heeft u dat ook wel eens? Zo organiseert mijn werkgever een feestje. Met wat gegoochel van een handjevol cijfers komt men tot een 215-jarig bestaan. Vieren met veel poehaslengers, maar ik ben er niet zo aan verslingert. Er heerst een hoge koorts werkloosheid. Zie een collega uitgehuwelijkt worden aan meneer Bijstand en daarna uit Balans geslagen worden. BALANS, het is dat gewraakte rapport van bureau Berenschot waarin te lezen valt dat er bij mijn werkgever een verschuiving van minder ondersteunend naar meer onderwijzend personeel plaats moet vinden. Op straffe van het mislopen van 11 miljoen euro vastgelegd in een prestatiecontract met het ministerie van Onderwijs. Dat is meer dan een slok op een borrel. Al en ieder die tijdelijk is, blijft tijdelijk. Met objectieve ogen bezien valt er weinig op af te dingen, het is immers tegelijkertijd de bescherming van hen die niet tijdelijk zijn... maar toch, we hebben het over gewaardeerde collega's die door de beer geschoten worden. Kunnen zij hun huid zo duur mogelijk verkopen, kan mijn werkgever ook iets voor hen betekenen d.m.v. om- of bijscholing? Zie een medewerker in de verte -maar ook zo treffend dichtbij- aan een uitgebalanceerd rantsoen, het ene gat -zonder poen- met het andere dicht. Een verdwenen deeltijdje. Dit is niet te rijmen met die andere werkelijkheid die schreeuwt om doordansen in Martiniplaza op 'De Dijk' van een plaat: 'Dansen op de vulkaan'. Gaat ook uw baan er aan? Zinkenderwijs bezinkt me een Titanicgevoel, laveloos gezonken zonder reddingsloeber.

In m'n vrienden- en kennissenkring zie ik rond Pasen veel banen gekruisigd worden, maar er is geen zicht op een opstanding. Ach, en zelf ontkom ik er ook niet aan, al is dat nog volgens de kaasschaafmethode, met wel dikke plakken. -30%, vanaf juni. Trek m'n trui omhoog, als hetgeen wat de spiegel nu ziet, in Afrika getoond wordt dan komen de voedselpakketten mijn kant op. Het bukken in de supermarkt gaat me vast rugpijn bezorgen, maar voor ooghoogte lijkt de maand erg lang. Volgens sommigen moet er juist wat bij. Gevulde koek i.p.v. eierkoeken. Maar wil ik als een gevulde koek, ten volle voldaan in het leven staan? Of is er ruimte voor kwetsbaarheid, bijna op het labiele af, durf ik over eieren te lopen, balancerend over dat ragfijne, rafelende koord dat geweten heet? Dat knaagt aan zichzelf, vooral als het om eten gaat. Ik ben de inconsequentie zelve. In een moment van zwakte -net voor een maaltijd- laat ik me verleiden om me aan te melden voor een nieuwjaarsontbijt op kosten van de zaak. Feilbaar geweten -dat stemmetje- het laat me de 4Mijl ontlopen (omgerekend zijn de kosten van de bedrijvenloop per km. een tientje per loper). De keuze tussen nodig of overbodig wordt niet gemaakt, als het maar 'leuk' is en daarvan krijg ik spontaan jeuk, want als er iets een leeg hulswoord is, dan is dat wel een verleuking van van alles en nog wat. Op woensdagmiddag mediteer ik in alle rust van het zijn met een clubje collega's. Zielsussend tracht ik zo de Plint voor een balansoperatie te sparen, dat geeft rust. Nodig of overbodig zie ik hoofdschuddend onderwijsgelden (belastinggeld) als Hanzeboardingreclame bij FC Groningen hangen, zal ik er een rode kaart van (ver)oordeel voorhouden? Zie een bergenhoog lustrumproject. Bedwing de dwang om de Klimanwidjojo sportief te bedwingen, opgeven met een bekrast olympisch bladgoudbehangengevoel in de echo van het ravijn, is me al te gemakkelijk.

Versobering, het achterwege laten van overbodigheden. Noemt u dat leegte of scheidt dat juist ruimte voor een Friscaanse so(m)berte in nederigheid of feesten we naar de grijpzuucht, pakken wat je pakken kunt, waarbij we dat innige stemmetje blussussen met alcoholica?

Laveloos laverende in de knoop, tel ik m'n veren.

Twijfel tussen hoofd en hart, dat me vol leegte verwacht.

Wel of niet... Nee, natuurlijk niet dat feestje....

Zie een Metro van dinsdag 9 april aan me voorbijgaan. Een inktzwarte kop staa(r)t me toe, zonder toestemming te vragen: **'NA TWINTIG JAAR GEDUMPT DOOR POLEN'**.

Het komt te dichtbij, ik somberzucht naar buiten door een venster. Nee, voor mij eventjes geen dansend feestge(d)ruis op de maat van overbodigheid.